

Sygn. akt II AKa 178/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Kazimierz Postulski
Sędziowie:	SA Andrzej Kaczmarek (sprawozdawca) SO del. do SA Elżbieta Józwiakowska
Protokolant	st. prot. sądowy Agnieszka Góral - Izdebska

przy udziale J. K. prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie
po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2012 r.

sprawy **W. K. (1)**

oskarżonego z art.148 § 1 k.k., art.157 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 16 maja 2012 r., sygn. akt II K 23/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie o orzeczonej wobec oskarżonego karze łącznej pozbawienia wolności,
2. orzeczoną wobec W. K. (1) karę pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia, podwyższa do 15 (piętnastu) lat,
3. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary jednostkowe łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności,
4. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje;

II. w pozostałych częściach zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. – Kancelaria Adwokacka w R. - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków za drugą instancję i ustala, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. K. (1) oskarżony został o to, że:

I. w nocy z 25 na 26 października 2011 r. w miejscowości M. gm. J., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. K., zadał jej dwa uderzenia nożem o długości ostrza 13,5 cm, powodując ranę w okolicy mostka, przebijającą powłoki skórne i kończącą się w mostku oraz ranę w okolicy podbrzusza po stronie lewej, przebijającą i aortę brzuszną, co skutkowało masywnym krwotokiem zaostrzewnym i krwotokiem do jamy brzusznej, spośród których to obrażeń jama kłuta jamy brzusznej z masywnym krwotokiem wewnętrznym doprowadziły do zgonu wymienionej,

tj. o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

II. w okresie od 21 do 24 sierpnia 2011 r., daty bliżej nieustalonej w miejscowości M. gm. J., zadając uderzenie ciężkim przedmiotem bądź silne kopnięcie, spowodował u K. K. obrażenia w postaci wieloodłamowego, wielopoziomowego złamania kości podudzia prawego i złamania rzepki, które to obrażenia naruszyły czynności narządów K. K. na okres powyżej 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Radomiu, wyrokiem z dnia 16 maja 2012 r. sygn. akt II K 23/12, oskarżonego W. K. (1) uznał za winnego:

I. zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia czynu tj. przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

II. zarzucanego mu w punkcie drugim aktu oskarżenia czynu tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. wymierzone kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec W. K. (1) jedną łączną karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył W. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 października 2011 r. do dnia 8 lutego 2012 r.;

V. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł wobec A. K. za czyn z punktu pierwszego aktu oskarżenia środek karny w postaci przepadku przedmiotu tj. noża z rękojeścią koloru czarnego o długości 23 cm opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 13 grudnia 2011 r. na karcie 183 w punkcie 3 (trzecim);

VI. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu, określonego w punkcie trzecim, oskarżonego W. K. (2) uznał za winnego tego, że w nocy z 25 na 26 października 2011 r. w miejscowości M. gm. J., nie udzielił pomocy K. K., przez zaniechanie wezwania pomocy medycznej, wiedząc, że znajduje się ona w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia, gdyż pokrzywdzona doznała ran kłutych brzucha i klatki piersiowej w wyniku ugodzenia nożem, pomimo możliwości jej udzielenia bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. czynu z art. 162 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 162 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec W. K. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. - Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 1.180,50 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt złotych i osiemdziesiąt groszy) wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IX. zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok ten zaskarżony został apelacją prokuratora na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Skarżący prokurator zarzucając: rażącą niewspółmierność kary w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wobec oskarżonego W. K. (1) za czyn z punktu I, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., podczas gdy stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, jak też wymogi prewencji indywidualnej i generalnej oraz motywacja i sposób zachowania się W. K. (1), jego właściwości i warunki osobiste, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, sposób życia przed popełnieniem czynu, jak też następujące po nim zachowanie oskarżonego, przemawiały za wymierzeniem kary pozbawienia wolności w wyższym wymiarze – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie kary łącznej oraz kary orzeczonej względem oskarżonego W. K. (1) za czyn z punktu I, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary 15 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył co następuje.

Żadne racjonalne powody nie dawały podstaw do zaaprobowania orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez Sąd Okręgowy w Radomiu, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, co oznacza, że apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie. W kontekście więc treści normatywnej art. 454 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy, dokonując przewartościowania ustaleń faktycznych dotyczących ukształtowania wobec oskarżonego kary jednostkowej za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia, i nadając im właściwą rangę oraz wymowę społeczno – prawną, podwyższył karę za ten czyn do 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu karę sąd meriti miał na uwadze wszystkie okoliczności decydujące o prawidłowym doborze rodzaju i intensywności kary, jednak nie docenił tych, które uzasadniały wymierzenie znacznie surowszej represji. Przeciwnie natomiast okoliczności łagodzące, przemawiające na korzyść oskarżonego, a mianowicie przyznanie się oskarżonego do przypisanego mu czynu, opisanego w pkt I aktu oskarżenia, złożenie szczegółowych wyjaśnień oraz to, że relacje pomiędzy oskarżonym, a jego konkubiną i jej synem nie były najlepsze.

Można byłoby zgodzić się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, gdyby nie fakt, że okoliczności obciążające, dostrzeżone przecież przez sąd pierwszej instancji, ale niewłaściwie ocenione stanowiły istotną przeciwwagę dla okoliczności łagodzących. Ustalił przecież sąd pierwszej instancji, że oskarżony był wcześniej karany, w tym również za przestępstwo przeciwko życiu, i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 27), że przypisany mu czyn popełnił w stanie nietrzeźwości, a agresje swoją skierował przeciwko słabszej o wiele kobiecie. Nie bez znaczenia, dla oceny stopnia winy oskarżonego, limitującego przecież wymiar kary, co zostało zupełnie zmarginalizowane, pozostaje to, że oskarżony zadał swojej konkubinie dwa ciosy nożem i to nie w trakcie szamotaniny niejako „na oślep” ale plasował te uderzenia i zadał je, kiedy K. K. leżała na łóżku (str. 2 uzasadnienia wyroku) nie mając żadnej możliwości obrony. Nie podjął też oskarżony żadnych działań zmierzających do udzielenia pomocy swojej konkubinie, w szczególności nie wezwał pogotowia już to dlatego, że nie miał telefonu, już to dlatego, że „nie było po co” (str. 4 i 26 uzasadnienia wyroku). Dalej stwierdził sąd meriti, że przestępstwa przeciwko życiu charakteryzują się najwyższym stopniem społecznej szkodliwości, czego odzwierciedleniem jest zagrożenie karą /str. 26 uzasadnienia wyroku/, że nie był to pierwszy atak na zdrowie pokrzywdzonej (o czym świadczy przecież fakt uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.), a w dniach 21 – 24 sierpnia 2011 r. spowodował średni uszczerbek na zdrowiu swojej konkubiny, co sąd pierwszej instancji, w ogólnej ocenie, określił jako wysoki stopień demoralizacji oskarżonego (str. 27 uzasadnienia). Podkreślił też, że działanie oskarżonego nie było determinowane żadnym istotnym powodem czy motywem, a pozbawił on swoją konkubinę życia „z zimną krwią” (str. 26 uzasadnienia wyroku).

Reasumując, stwierdzić należy, że te wszystkie okoliczności prawidłowo ocenione uzasadniały wymierzenie oskarżonemu kary 15 lat pozbawienia wolności za zbrodnię zabójstwa popełniona w zamiarze bezpośrednim i dlatego Sąd Apelacyjny w Lublinie uwzględnił apelację prokuratora.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie ujawniła uchybień podlegających z urzędu.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 2 k.p.k.